

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 629/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Прокупље, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 951/18 од 20.06.2019. године, у седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној.
ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 951/18 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2641/17 од 05.03.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име мање исплаћене новчане накнаде исплати износе са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, обавезан је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 32.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 951/18 од 20.06.2019. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на ме мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености исплати износе са законском затезном каматом, како је изреком наведено и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14, 78/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново

тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде штете као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. О праву тужиоца и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 15.12.2015. године ради исплате 21.663,01 динара, на име накнаде штете као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. Поднеском од 17.03.2016. године тужилац је преиначио тужбу, тако што је предметну накнаду затражио у износу од 22.657,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Ревизија изјављена против другостепене пресуде којом је преиначена пресуда у делу одлуке о главном тужбеном захтеву, односно главном потраживању, је недозвољена јер ревизија никад није дозвољена у споровима мале вредности, као што је у конкретном случају, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић